

Az életünk tele van csodával” – Egy nap a nevelőszülőkkel

Egy kilenc fős család nem mindennapi története. A Nők Lapja 2021/2. számának riportja.

KORONCZAY LILLA

2021. JANUÁR 18.

Papp Kálmán és felesége, Marika különleges emberek. Hét gyermekről gondoskodnak nap mint nap. Közülük kettő saját, ötöt nevelőszülőkként vettek magukhoz, ráadásul az öt kicsiből négy sérült. Ahogy hallgatom a történetüket, tudom, hogy nem a pénzért vállalkoztak az emberpróbáló feladatra. Emberség és szívből jövő segíteni akarás vezérli őket. Marikát nemrégiben kitüntették az Emberi Erőforrások Minisztériuma Szent Anna-díjával.

A nappaliban ültetnek le, ez az egyetlen helyiség a pesterzsébeti házban, ahol a szülők egy kis nyugalomra lelhetnek. Frissen festett fal, üvegvitrinek, példás tisztaság mindenütt. Jelenleg három gyerek tartózkodik itthon, Krisztofer, a 12 éves nagyfiú a gyerekszobában játszik a négy és fél éves Zolikával és a hároméves Szorinával, akik a járvány miatt nem mehettek óvodába. Nincs könnyű dolga, a kisfiú enyhén autista, a kislány pedig viselkedési zavarokkal

küzd, de a nagytesó egy kis tréfával bármikor leszereli őket. Becsukódik mögöttünk a nappali ajtaja, és a nevelőszülőket nógatni sem kell, belevágnak a történetükbe...

Két gyerek nem gyerek

– A mi életünk tele van csodával – kezdi Kálmán, és jóindulatú arcán előmlik a mosoly. – Pedig eleinte nem úgy tűnt, hogy szerencsések leszünk. 2007-ben házasodtunk össze Marikával, én budapesti vagyok, ő nagykátai lány, és már az első gyerekünk születésénél problémák léptek fel. A feleségemen terhességi toxémia tüneteit észlelték, és a 36. héten, amikor az egekbe szökött a vérnyomása, sürgősen meg kellett császározni. Krisztofer a koraszülöttszályra, édesanyja az intenzívra került, és három napig küzdöttek az orvosok az életéért. Végül csodával határos módon felgyógyult, és egy hónap múlva már a babát is hazaadták. Jártunk a fiammal mindenfelé fejlesztésre, mindent megtettünk érte, hogy egészséges legyen, s nézze, mára milyen mokány srác lett belőle! Már ötödik osztályos, és bokszolni jár.

– Kálmán nagyon büszke a fiára – csatlakozik férjéhez a derűs, jólelkű Marika, majd kicsit borúsabban folytatja. – Eleinte három-négy gyereket szerettünk volna, hiszen mindketten nagycsaládban nőttünk fel, ezt hoztuk hazulról. De az első szüléstől nagyon megriadtunk. Öt esztendő elteltével véletlenül mégis teherbe estem. Mit tegyünk? A jóisten adta, hát elfogadtuk. Ezúttal a 34. hétig húztam, akkor lettem rosszul, azonnal meg kellett császározni. Margaritával is megjártuk a hadak útját! Két éven át a pelenkájára csíptetett légzésfigyelővel kellett élnie, mert időnként kihagyott a légzése. Ma azonban már első osztályos, és olyan okos, mint a nap! Elsőként tanulja meg a verseket az osztályból.

„Legyünk nevelőszülők!”

Hiába szerettek volna több gyereket Pappék, az orvosok szigorúan megtiltották, hogy az édesanya még egyszer kockára tegye az életét. Közben hozzájutottak ehhez a házhoz, ezt is a szorgalmuknak köszönhetik. Egy idős házaspárt gondoztak hosszú évekig, önzetlenül, szeretettel, és amikor az öregek meghaltak, a gyerekeik felajánlották nekik, hogy alacsony áron megvehetik a házat. Előtte egy 25 négyzetméteres, apró lakásban éltek, árulják el, de mióta ideköltöztek, apránként felújítják a házat, és nemrég építettek hozzá még két szobát. Mert mondanom sem kell, nem adták fel az álmukat. Úgy döntöttek, ha már ekkora házat adott a jóisten, örökbe fogadnak a sajátjaik mellé még két gyermeket. Csakhogy nem akartak adni nekik, azt mondták, van már kettő, elégedjenek meg azokkal. Pedig roma származású gyereket jelöltek be, azt meg kevesen vesznek magukhoz. A kislányuk, Margarita már betöltötte az ötödik életévét, amikor mégis megcsillant a remény...

– Járt nálunk egy közeli ismerősünk, Király György a Máltai Szeretetszolgálatból – idézi fel az emlékezetes napot Kálmán. – Elpanaszoltuk neki a bánatunkat, mire ő rábeszélte minket, hogy ha már örökbe nem fogadhatunk, legyünk nevelőszülők. A máltaiaknak van egy nevelőszülői hálózata, csatlakozzunk hozzá. Nagyon megörültünk a lehetőségnek, gyorsan el is végeztük a tanfolyamot, és letettük a vizsgát az Alföldi utcában. Ahogy ott nézelődtünk az elárvult

gyerekek között, döbbenet tapasztaltuk, hogy nyolcvan százalékuk roma. Persze hogy elsősorban rajtuk akartunk segíteni! – nyomatékosítja a férfi. – Hamarosan fel is ajánlottak nekünk egy újszülött kisfiút, de amíg arra vártunk, hogy elkészüljenek a papírmunkával a kórházban, kaptunk egy ikerpárt. Hanem ezekkel a kislányokkal akadt egy kis gond. Amikor a feleségem megmutatta őket mobiltelefonon, mert én éppen a munkahelyemen, egy iskolában takarítottam, megrémültem: az egyéves ikrek a babakocsi mélyén inkább látszottak három hónaposnak, és sem járni, sem enni nem tudtak. Sokáig küszködtünk velük, mire végre nem öklendeztek, és le tudták nyelni legalább a pépes ételt. Ők Vanessza és Rebeka. 27. hétre születtek, mert az édesanyjuk nem figyelt az állapotára, állítólag nem tudta, hogy terhes, nem is volt orvosnál. Amikor megindult otthon a koraszülés, és Vanessza világra jött, elvágták a köldökzsinórt, és a mentő bevitte őket a kórházba. Ott jött rá az édesanyára a második fájás, és kiderült, hogy van még egy baba. Rebeka, szegény, sokáig oxigén nélkül maradt, így olyan sérüléseket szenvedett, amelyek miatt kétséges volt, hogy valaha járni tud. Szakemberekhez hordtuk, vettünk neki fejlesztő eszközöket, reggel-este mi magunk is tornáztattuk, s bár erre az orvos legfeljebb egy százalék esélyt adott, a kislány egyszer csak elindult. Mi ez, ha nem csoda?!

Rajzoljunk kisbuszt! – Alkot a hét gyerek (balról jobbra): Szorina, Sanyika, Krisztofer, Vanessza, Zolika, Rebeka, Margarita. A két szülő, Marika és Kálmán irányítja őket

„Tudta, hogy érte jöttem”

A sok gondoskodásnak köszönhetően az ikrek ma már szépen fejlődnek, háromévesek, és bár még mindig kicsik és vékonyak, mára Rebeka is elkezdett beszélni. Imádják őket a bölcsődében. Nemrég a gyámhivatal örökbe adhatónak nyilvánította a gyerekeket, mert nem látogatta őket az édesanyjuk, de idáig senki nem akarta őket magához venni. Sebaj, legyint a csupa szív Marika, ha úgy hozza a sors, majd ők felnevelik a lányokat... De haladjunk tovább a történetben: a kislányok érkezése után egy nappal a férj beállított a karján az újszülött Sanyikával. Huszonnégy óra alatt három gyerek! A Papp szülők szerint a következő néhány

hónap volt életük legnehezebb időszaka.

– Én mentem el a kisfiúért a kistarcsai kórházba, és nem hiszi el, amint ez a baba megpillantott engem, le nem vette rólam a szemét – lelkesedik Kálmán. – Soha nem felejttem el azt a pillanatot. Ez a kisfiú tudta, hogy érte jöttem. Mindegyik gyerekünket nagyon szeretem, de Sanyika azóta is a kedvencem. Nézze meg ezt a fotót! Most kétéves, makkegészséges, és folyton fülig ér a szája. A gyerekeim rajonganak érte.

Csakhogy, mint kiderült, a kisfiúnak van két nagyobb testvére is. És a testvéreket fél év múltán az illetékes gyámhivatal szeretne volna egyesíteni. Tehát vagy Marikáék adják oda a kis Sanyit a másik két gyereket nevelő vidéki nevelőszülőknél, vagy hozzájuk érkezik a két másik testvér. Marikáék végül megküzdöttek a kisfiúért, és hamarosan megérkezett otthonukba a két nagyobbik testvér.

„Nincs nálam boldogabb ember”

– Akkor jött csak a haddelhadd! – idézi fel a tavalyi nyarat Marika. – Zolika, a hároméves kisfiú nem tudott járni, és hamarosan az is világossá vált, hogy enyhén autista. Egy percre nem lehetett egyedül hagyni, nagyon nehezen kezelhető volt. Szorinával, a húgával minden képet letéptek a falról a gyerekszobában, törtek-zúztak. Kétségbeesve néztünk egymásra Kálmánnal: lehet, hogy túlvállaltuk magunkat? De aztán megtanultuk kezelni ezt a helyzetet is. Zolikát fejlesztésekre hordtuk, tornáztattuk éjt nappallá téve, mígnem januárban már járt, sőt ma már tud motorozni és csúszdázni is. Nem mondom, hogy jól van, de sokat javult az állapota. Szorina pedig elkezdett beszélni, és kitalált történetekkel szórakoztatja az óvó néniket, vigyáznunk kell, mit mondunk előtte. Szóval kezdenek kisimulni a gyerekek, igazából már csak egy nehézség maradt: rengeteget esznek, gyakorlatilag soha nem laknak jól. Pszichológus tanácsát kértük, aki szerint ez is az idegrendszeri zavaruk következménye, mint ahogy az is, hogy nem tudják kontrollálni a székelési ingert. Nyáron öt pelenkás ült a bilin az udvaron, folyamatosan mostam a ruhákat és őket. Amúgy tündéri, mosolygós gyerekek, az imént őket látta játszani Krisztofferrel.

Hogy van minderre energiájuk? Kálmán és Marika a kérdés hallatán egymásra néznek. Hát úgy, hogy ötkor kelnek, lefürdetik az öt pelenkást, hatra Kálmán megfőzi a citromos teát, megvajazza a zsemléket, majd miután megreggeliztek, álmosan nekivágnak a napnak. Hétkor a két kis rosszcsont már a fejlesztő oviban van, utána következik a három bölcsis, akiket babakocsiban tolnak el a bölcsődébe, majd Kálmán kézen fogja Margaritát, és eljuttatja az öt megállóval távolabbi iskolába. Mindez persze egyszerűbb és gyorsabb lenne, ha volna egy kisbuszuk, vagy bármilyen jármű, ami legalább hétüléses, de nincs rá pénzük. Amikor már mindenki a helyén van, a férfi a munkahelye, az édesanya hazafelé veszi az irányt. Marika otthon rendet rak, fertőtleníti a játékokat, kimos, aztán elkezd főzni a vacsorát. Ma például ötliteres fazékban rotyog a leves, és már készen van a finom pörkölt három kiló húsból. Ha hazaérnek a gyerekek, gyorsan kifőz hozzá öt zacskó tésztát is. Nagyjából ennyi a napi fogyasztásuk, és akkor a tejet meg a kenyeret még nem számoltam.

– Látom, csodálkozik, de nekünk ez az életünk – nevet fel Kálmán. – És bármennyi fáradtság, munka is ennyi gyereket gondozni, a szeretet, ami visszasugárzik ránk, elmondhatatlan. Az én családomban mind a heten tanultunk, egyikünk még le is doktorált, én viszont úgy döntöttem, ezt szeretném csinálni, mert ezt tudom jól. Marikám is hasonló ember, akin tud, segít, és látnia

kéne, hogy ezek az elhagyatott kisgyerekek mennyire éheznek a mosolyára... Meg ne haragudjon, de ideje indulnom a kicsikért a bölcsődébe. Nem tudja, mekkora örömet jelent, amikor kitárt karral futnak felém, hogy: apa! Felkapom őket, az egyik a nyakamban, a másik kettő a hónom alatt, és esküszöm, nincs nálam boldogabb ember a föld kerekén.

Fotó: Szász Marcell